

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Aarbye Kirkegaard

Citation: Ingemann, B. S.: "Aarbye Kirkegaard", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54805/facsimile.pdf> (tilgået 07. december 2021)

Anvendt udgave: Procne

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Karbye Kirkegaard.

[Heligt min kensarne Broders Søren Ingemanns *)
Ihuskommelse.]

Τὴ ἑστῆκε τὸν ἄλτα μετὰ τῶν νεκρῶν;

L U C I A S.

Hist, hvor Kirkeurens hegner
Om de Dodes Fred,
Hvor det sorte Kors betegner
Fremme Christiænes Huilested;
Der en liden Græstørv gemmer
Præstfri, uden Bautaisten,
Mellem Hjordens trætte Lemmer
Sjælehyrdens Been.

*) Han var Sognepræst i Karbye, og ligger her begravet med sit eneste Barn i Armen.

Fremmed Vandringemand henlæx
Ad den Kirkeste,
Spørger ikke, Hvo der hoiler,
Vandrer sold den Grav forbi;
Bogt dig Vandrer! du ei træder
Græsset ned med ublid Fod,
Hvor det stille Savn begrader
Hynden, frem og god.

Men hvis dog en Fremmed spørger:
Ellg, hvil staaer du der
Blege Yngling! taus og sørger?
Hvem har du begravet her?
Da skal Luaren i mit Øye
Vidne vemodsfuld og klar,
Wens jeg stuer med det Høye:
Det mia — sidste Broder var.

Dg den Fremmede skal høre
Hyrdens gode Naavn,
Da jeg skal hans Hjerte røre
Med mit stille, tunge Savn;

Men naar Laaren er henrunden,
 Skal jeg komme fra Ihu:
 Hvad du var i Prøvesunden,
 Hvad dit Sjæl er nu,

Her du fød, en Blomst paa Heden,
 Slaldu, Hjen, og stor,
 Spirende for Enigheden,
 Faldmed den paa Jord:
 Stormen havde Frøet haaret
 Fra et fremmed Land;
 Til et Himmeltæppe udlæret
 Faldt det her i Sand.

Derfor var det, Blomsten huffed
 Sig saa vemodsfuld,
 Derfor den i Stormen fuffed,
 Gant i sorten Muld.

Men — jeg veed det — Muldet dækker
 Kun det faldne Løv,
 Og en Cherub Blomsten vækker
 Herlig af sit Støv.

Og hvert Aar, naar Vaaren kommer,
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde, varme Sommer
 Over Gravene mon gaar;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaa Hjørminde klunge sig
 Broder! til den snevre Dellig,
 Hvor du hviler dig.

Og i Kirkens stille Stogge
 Skal en Lillie groe,
 Og med barnlig Ukyld smykke
 Hvitru, hvor de Gode boe;
 Hvor Ukyldigheden hviler
 Tryk udi sin Faders Arm,
 Og i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm;

Der skal Fredens blide Engel
 Venlig sætte sig,
 Vifte med sin Lilliestængel,
 Mens du sover sødelig;

Dg naar Aftenluften søger
Gjennem Graven's Blomster hen,
Døer Lillen sig, og bøver,
Hvidsker Engelen:

"Fred med Handen! Fred med Tøer,
Som han havde Hjør!
Et i Graven om ham leder!
Eder's Ven er ikke her.
Søger ikke blandt de Døde
Ham, som lever evig hvi!
Græder ei! I ham skal møde
Fre hos Jesum Christ."
